

3. A következő királyság

Elvégre, kérdezhetnénk, mi értelme erdővé vagy folyóvá válni, ha mindennapi életünkben folytatjuk a botladozást, és a helyes tett, a helyes elképzelés, a helyes érzékelés, vagy az igazi intuíció utáni kutakodást? Emberi életünket elárasztják a tévedések. Ami megkülönböztet minket más fajoktól, az nem annyira tehetségünk, hogy szétszedjük molekulákat, feltaláljuk a radart, vagy vizsgáljuk a világuirt, hanem a képességünk, hogy hibákat kövessünk el. Az állatok nem követnek el hibákat, rögtön tudnak. A tudomány teljes fegyvertára semmi más, csak egy hatalmas eszköz, ami karok, antennák és műszerek ezreit adja nekünk, hogy megpróbáljuk pótolni az egyszerű, egyértelmű tudás és az azonnali tett hiányát. Teljesen tehetetlenek vagyunk egy Gépben, melyet arra szántak, hogy általa hatékonyak legyünk. Ha elromlana a gép, állatalattiak lennénk.

63.2011 – Az ember még nem is oly harmonikus, mint egy fa vagy egy virág, nem is oly csöndes, mint egy kő, se nem oly erős, mint egy állat – egy valódi selejt. Ezek szerint tehát az ember valójában alacsonyabb rendű náluk.

61.169 – Sri Aurobindo ismételte: „Légy egyszerű..., légy egyszerű!”. És amint ezeket a szavakat kiejtette, mint-ha egy nagyon egyszerű fényösvény tárult volna föl: „Ó, hisz nekem csak tennem kell az egyik lépést a másik után!” Fur-

csa módon, az összes komplikáció úgy tűnik, innen fakad (*Anya megérinti a halántékát*), **mindent bonyolult és nehéz volt eligazítani, de amikor azt mondta: „Légy egyszerű”, mintha szemeiből fény áradt volna, és mintha hirtelen beléptem volna a fény kertjébe. Amikor látom vagy hallom őt, az olyan, mint egy aranyszínű fényáradat, mint egy édesen illatozó kert – minden teljesen megnyílik. „Légy egyszerű.” És tudom mit ért ezalatt: ne engedd, hogy a gondolkodás folyamata – ami ésszerűsít, szervez, utasít és bírál – beavatkozzék! Nem akarja. Amit „egyszerűnek” hív, az egy önkéntelen öröm a tevékenységben, az önkifejezésben, a mozgásban és az életben. Más szavakkal: felfedezni újra ebben a fejlődő, kibontakozó életben az önkéntelen boldogság állapotát, amit ő isteninek hívott.**

Az új működés

Egy nagyon alapvető dolog közös bennünk és az állatokban: a sejt. Ámbár a mi aminosavaink inkább emberi fehérjékbe szövődnek, semmint egérfehérjékbe, maga a folyamat ugyanaz. Amiben különbözünk, az a mentális duzzanatunk – talán csak egy időleges duzzanat –, ami lehetővé teszi számunkra, hogy tudatosan és *egyénileg* visszaszerezze az állati sejt magjában tudatalatt és kollektíven eltemetett hatalmat. Azonban a célt összetévesztettük az eszközzel, mintha egy rák a tudás felsőbbrendű szervének nézné ollóit. Ha létezik evolúció, és van titka – ha e jóságos Föld felszínén a vírus óta szétszóródott fajok millióinak van bármi értelme egyáltalán (és meg kell említenünk, hogy fokozatosan növekvő jelentősége van a környezetünk vagy az egymást követő környezeteink ismeretének, és hogy fejlesztjük képességeinket, hogy uralkodjunk a környezetünkön, sőt lehet, hogy még élvezzük is azt, bár ez utóbbi

fajunk esetében igencsak ritka) –, s ha ez a jelentőség, tudás, képesség és öröm nem az égből pottyan le, akkor annak kezdettől fogva ott kell szunnyadnia elrejtve az Anyag ősi alkotóelemében: az atomban és a sejtben. Csak a már benne rejlő tud kifejlődni – mondta Sri Aurobindo. A mag vagy az atom tartalmazza gyümölcsét. Evolúciós utazásunk – teljes készletével: mancs, csáp, vibráló csillósőr, agytekervény – jelentősége lehet, hogy abban áll, hogy feltárja, ami *mindig is ott* volt, csak időlegesen elrejtette a külső környezet felfedezésére használt fő szerv. Igaz, közvetve, mancsaink és ciklotronjaink révén felfedeztük az atom erejét, de még mindig tudatlanok vagyunk a sejt ereje és tudása tekintetében, mert ezt nem lehet kívülről vizsgálni: meg kell tapasztalni. Testünk a legkevésbé megtapasztalt dolog: teljes terünket kitölti fejünk, és néhány többé-kevésbé boldog szenvedélyünk. Mégis, a teringettét, ha egyáltalán létezik evolúció, annak az Anyagban kell végbemennie, a *mi* Anyagunkban!

60.65 – Néha úgy érezzük, van egy felfedezendő, rendkívüli titok, majdnem karnyújtásnyira, meg fogod ragadni a „dolgot”, rájössz... Néhanapján egy pillanatra megnyílik, és látod a Titkot, aztán újra bezárul. Aztán a dolgokról újra fellebben a fátyol, és egy kicsit megint többet megtudsz. Tegnap a Titok ott volt, teljesen tisztán, szélesre tárva. És láttam, hogy a Titok a földi Anyagban van, a Földön, láttam amint a Legfelső tökéletessé válik...

A „Legfelső”... mi? A „Legfelső” az az élet tökéletessége, a tudás tökéletessége, az erő tökéletessége, az öröm tökéletessége – tökéletes evolúció.

...Láttam a Titkot – ami növekvően érzékelhetővé válik, amint a Szupramentális [a másik állapot] megnyilvánítja

magát –, és a külső, mindennapi életben láttam, magában az összes spiritualista által elutasított fizikai életben: egyfajta szabatosság és pontosság, le egészen az atomig.

Elképzelhető, hogy ez az élet – ami jelenleg oly pontatlan, otromba, közvetett és fájdalomteli, mivel hiányzik belőle a tudás és a képesség megvalósítani látomásait – felfedezheti hatékony pontosságát, hathatós tudását és hatásos látását egy földi testen belül? Egy test, ami tudatában van atom-milliói mindegyikének, minden egyes ezredmásodpercben, New Yorkban, Hongkongban, e szoba egyik sarkában, a lények ezreiben, akik élnek, repülnek, mennek, másznak vagy keringenek egy elektronköpenyben, mert az a test *van* saját atomjai és sejtjei mindenhol a földi univerzumban, minden egyes másodpercben?

Ez az „új mód” fejlődött Anya testében, és talán, egy test révén, a Föld teljes testében. Csak néhány jelentős állomás leírására szorítkozunk.

67.23 – A test átlátszóvá vált, hogy úgy mondjam, majdnem nem-létezővé, nem tudom, hogyan mondjam... Nem áll ellen a rezgéseknek: minden rezgés szabadon keresztülhatol rajta. S maga a test alig érzékeli saját határait. Igencsak új érzés. Azt látom, hogy elég fokozatosan jött létre, de újdonsága nehezé teszi leírását. A test maga többé nem érzi magát korlátozottnak, kiterjedtnek érzi magát mindenben, amit tesz, mindenben körülötte, minden körülményben, emberben, mozdulatban, érzésben... egyszerűen kiterjedtnek. Nagyon viccessé vált. Tényleg új! Csak egy kicsit figyelmesnek kell lennem és óvatosnak, hogy ne ütköznek bele dolgokba, vagy amikor tartok valamit: a gesztusok egy kicsit bizonytalanok. Nagyon érdekes. És ez biztosan átmeneti állapot, amíg az igazi tudatosság meg nem ho-

nosodik, aztán a korábbihoz képest teljesen másként fog működni, előre láthatóan rendkívüli és nagyon különböző nagyságrendű pontossággal. Például, sok dolog esetében a látás tisztább csukott, mint nyitott szemmel. De most már látom, hogy néha igencsak nehéz állni a sarat. Nagyon nehéz. Ott vannak a gyötrelem pillanatai, tudod, amiket bármely hétköznapi tudatosság majdnem kibírhatatlan fájdalomként értelmezne, de az eredmény az, hogy maga a test ténylegesen tudatosságot váltott: nincs ott többé semmi, teljesen átlátszó, valami, amin minden át tud hatolni.

71.56 – Amikor a test elhagyja „azt” [a hétköznapi állapotot] érzi, hogy szét fog szóródni a következő pillanatban, hogy az az egyetlen dolog, ami őt összetartja. Hosszú ideig ez olyan érzés, mintha az egó eltűnésével a lény és a forma is eltűnne, de ez nem igaz! Az a nehézség, hogy az élet hétköznapi törvényei továbbá nem érvényesek. Így ott van az összes régi szokás, és ott van a megtanulandó új mód. Olyan, mintha a sejtek, a szervezet alkotnának egy valamit, amit mi emberi testnek hívunk, és összetartának mindent, és most meg kellene tanulniuk, hogyan folytathatják a létezést az elkülönült egyéniség öntudata nélkül, bár évezredek keresztül hozzászoktak ahhoz az elkülönült létezéshez, az egó következtében. Az egó nélkül folytatja... egy másik ismeretlen törvény szerint, egy törvény, ami még felfoghatatlan a test számára. Ez nem egy akarat, ez... nem tudom... valami: egy létezési mód.

67.211 – Most, hogy a sejtek tudatossá válnak, tűnődnek, mi haszna ennek az egésznek: „Milyen az igazi mód? Milyen az igazi működésünk, célunk, alapunk? Mi az isteni létezési mód? Mi lesz ott az eltérés?...” És nagyon haloványan érzé-

kelhető egy létezési mód, ami fényes és harmonikus lesz. Az a létezési mód még mindig elég meghatározatlan, de a keresés folyamán állandóan érzékelhető (látomás alakjában kifejeződően), egy sokszínű fény, amiben minden szín benne van – nem rétegekben, hanem sokszínű pontok kombinációjaként: egyfajta porszerűség. Mostanság folyamatosan azt látom, mindennel kapcsolatban, és úgy tűnik, ez az, amit úgy hívhatunk „az igazi Anyag érzékelése”...

Van a régi megszokott Anyag, ahogy akváriumunk üvegfalain keresztül látszik, és a másik... falak nélkül, a hal vagy az ember sajátságos szemei nélkül: ahogy önmagát látja – mondhatnánk. És a „látja” még mindig egy külső szervre utal, inkább: ahogy megtapasztalja önmagát, ahogy az Anyag VAN – az igaz Anyag. Egy érzékelés, ami nyomértékben felkeltene a fizikusok érdeklődését.

...Minden lehetséges szín kombinációja – anélkül, hogy egymásba olvadnának –, mint fénylő pontok összessége. Minden ebből áll. Úgy tűnik, hogy ez a létezés igazi módja – nem vagyok még teljes mértékig biztos ebben, de ez mindenképpen a létezés egy sokkal tudatosabb módja. És egész idő alatt látom, nyitott szemmel, csukott szemmel – egész idő alatt. Azonnal a finomság és áthatolhatóság szokatlan benyomását nyújtja, mondhatnánk, a forma hajlékonyságának, és sokkal kisebb szilárdságának benyomását. Első alkalommal, amikor a test maga érezte ezt, ebben vagy abban a részében... egy kicsit elveszettnek érezte magát, olyasmi benyomás, mintha valami elmenekülne előled. De ha nagyon nyugodtak maradunk, ezt egyszerűen egyfajta képlékenységre vagy folyékonyságra váltja fel, ami úgy tűnik, az új sejt-létforma. Valószínűleg ez az, ami anyagiilag helyettesíteni fogja a fizikai egót. De természetesen az

első érintkezés mindig nagyon... meglepő. Az átmenet az egyik módból a másikba mindig nagyon bajos, bár ez nagyon fokozatosan jön létre, van egy pillanat, néhány másodperc... felfüggesztettség, enyhén szólva. Ez az a mód, ahogy az összes szokást lebontjuk. Ez minden testműködés számára ugyanaz: vérkeringés, emésztés, lélegzés – az összes testfunkció. És az átmenet nem az egyik létforma hirtelen helyettesítése a másikkal, hanem egy folyékony, közbenső állapot, ami bajos. És ezt látom, és látom, hogy évekig a test és a testi tudatosság gyorsan visszatért a régi módhoz védelemért, hogy elmeneküljön; de ezt sikerült megállítanom, és most ellenkezőleg, a test elfogadja: „Nos, ha ez feloldódás, hadd legyen!” Úgy érzem, mintha az egész szokásos stabilitás eltűnne... A nagy kaland.

Hát az biztos, hogy nagy bátorságra van szükséged.

66.221 – Mindenfajta kisebb rendellenesség tör elő, de azokat a tudatosság már tisztán társítja az átalakulással; valami tökéletesen tudja, hogy a rendellenességnek be kell következnie, hogy véghezvigyük az átmenetet a szokásos automatikus működésből a tudatos működésbe, a Legfelsőbb [„az”, a másik állapot] közvetlen irányítása és befolyása alatt. És amikor elértük az átalakulás egy bizonyos fokát, azon a bizonyos ponton, egy másik pont kerül megfontolásra, aztán egy másik, és így tovább... Tehát semmi sem következik be, amíg... nem áll minden készen. Ez az egész, a szokások megváltoztatásának ügye. Az automatikus, évezredes szokások teljes mintáját át kell változtatni tudatos és közvetlenül irányított tevékenységgé.

67.224 – A nehézség mindig az átmenetben van: ha a másik mód (az összes emberi lény szokványos és egyetemes módja) emléke jön, hirtelen – ez elég furcsa – a test teljesen gyámoltalannak érzi magát, pontosan úgy, mintha az ájulás szélén állna. Tehát azonnal reagál, és a másik mozgásforma újra átveszi a hatalmat.

61.26 – Ez egy szokatlan érzés, hirtelen, többé nem tudom, hogyan kell lépcsőt mászni – többé nem tudom hogyan csináljam! Egyszer valami hasonló történt ebéd közben: többé nem tudtam, hogyan kell enni! Természetesen a külvilág számára ez az, amit úgy hívnak „visszatérés a gyermekkorba”. Mégis ez igazán szükséges, szükséges hogy elengedjek mindent: minden képességet, minden megértést, minden intelligenciát, minden tudást, mindent – hogy teljesen nemlétezővé váljak. Ez nagyon fontos.

Egészen addig, amíg kapaszkodsz a régi faj képességeibe és tudásába, teljesen nyilvánvalóan nem válhatsz a másikká – az azonnali falat épít, az akvárium régi üvegfalát.

69.2112 – Ennek a szegény testnek nincs semmi mondanivalója, mert nem tud semmit. Minden, amit megtanulni vélt a kilencven év alatt, kristálytiszta teljesen értéktelennek bizonyult! És hátravan minden, hogy megtanulja. Tehát a test ilyen: tele jószándékkal, de teljességgel tudatlan.

70.184 – Vannak pillanatok, amikor a test még fel sem tud állni, és ennek oka nem... Többé nem engedelmeskedik ugyanazoknak a törvényeknek, mint azok a törvények, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy álljunk, így...

67.309 – Az átmenet úton van. Ma reggel minden cselekedet, minden gesztus, minden mozdulat, a test és a sejtek viselkedése, az anyagi tudatosság legnagyobb része – minden – számára a régi mód megszűnt. Nem volt semmi más, csak „az”, valami... hogy is mondhatnám?... Valami egyöntetű. Nem létezett többé semmilyen konfliktus, semmilyen csikorgás vagy nehézség, minden áramlott a legkisebb cselekedetben is. Egy és ugyanazon ritmus szerint, valami oly sima és olyan puhának érezhető, tudod, FANTASZTIKUS erővel! Az az állapot állandó és zavartalan maradt körülbelül négy órán keresztül. Most már többé semmit sem teszek a régi módon, sem az öltözködést, sem az evést, semmit – nem tudom, hogy magyarázzam el... Nincsenek többé emlékek, nincsenek többé szokások. A dolgokat nem azért teszed, mert megtanultad bizonyos módon tenni őket: ez önkéntelen, a tudatosság teszi őket. Ez azt jelenti, hogy helyettesíti a felidézést, az emlékezetet, a tettet... a tudatosság új módja, ami tudja a HELYES dolgot pontosan abban a pillanatban, amikor meg kell valamit tenni: ezt kell tenni! Nem úgy, hogy: „Ó, el kell oda mennem.” Minden pillanatban ott vagy, ahol lenned kell, és amikor elérted a rendeltési helyet: „Ó igen, ez az.”

Amikor a madarak elhagyják az északisarki havat Ceylon lagúnái felé, repülési útvonalukat nem „keresik”; minden pillanatban ott vannak, ahol lenniük kell, mert a világtérkép bennük áramlik, vagy ők áramlanak a világ közvetlen földrajzában. Ezt úgy hívjuk: „ösztön”, de ez csupán a mi tudatlanságunk; a világ ösztöne, ami a világ maga, teljesen, elválasztófalak nélkül. Majd Anya hozzáteszi:

...És tisztán megértjük, hogy a szentek és a bölcsek és mindenki, aki folyamatosan azt az isteni légkört akarta érezni,

miért igyekezett elszakítani az összes anyagi köteléket: nem alakultak át, és így mindig újra és újra elkerülhetetlenül visszaestek a létezés másik módjába. Az Anyag átalakítása azonban végtelenül magasztosabb! Rendkívüli stabilitást, tudatosságot, ténylegességet okoz: a dolgok válnak az igazi látássá, az igazi tudatossággá, olyan ténylegessé válnak, olyan valóssá [igen, az igazi Anyag]. Semmi, de semmi más nem tudja megadni azt a teljességet. A menekülés, megszökés, álmodás, meditálás, a tudatosság magasabb állapotaiba szárnyalás, mind teljesen rendben van, de ehhez hasonlító szegényesnek látszik – oly silány, oly korlátozott!

68.45 – A teljes szilárd alap, ami kitesz egy testi személyt, eltűnt, puff, megszűnt! Például, volt egy teljes emlékezet-kihagyásom... Mostanra már hozzászórtam, így a sejtek nyugton maradnak, mozdulatlanul, kizárólagosan a Tudatosság felé fordulnak, és várnak. Látod, minden, amit teszünk, minden, amit tudunk, a dolgok egyfajta féltudatos emléken alapszik – ez eltűnt. Nincs többé semmi. Egyfajta fénylő jelenlét lépett a helyére... és a dolgok megtörténnek, nem igazán tudom, hogyan. Erőfeszítés nélkül következnek be, PONTOSAN az, ami szükséges és pontosan a helyes időben. Nincs semmi abból a poggyászból, amit állandóan cipelünk magunkkal: CSAK az, amire szükséged van.

61.186 – Amikor a megoldásnak meg kell érkeznie, megérkezik: tényekben, cselekedetekben, mozdulatokban.

69.52 – Többé már nincs az a felhalmozott kusza halmaz, az úgynevezett tudás. Minden önkéntelen, természetes és teljesen mesterkéletlen, nagyon-nagyon egyszerű, egyszerűségében majdnem gyerekes.

70.58 – Látod, minden lehetetlenség, minden „nem lehet”, a „nem lehet megtenni” – mindez halomra dőlt.

69.263 – A tudatosság [a másik állapoté] folyamatosan munkában van, a dolgok nem a megszokott egymásutániságukban történnek meg, hanem annak eredményeképpen, amit a tudatosság érzékel MINDEN PILLANATBAN. A szokványos elme szerinti működésben következménye van annak, amit korábban tettünk – itt azonban nem: a tudatosság FOLYAMATOSAN gondoskodik arról, hogy mi következzen be, figyelemmel követ minden másodpercet, követi saját mozgását. Ez mindent lehetővé tesz! Így lehetségesek a csodák, vagy a szituációk megrázó hirtelenséggel történő visszafordítása. Minden lehetségessé válik!

Mi van akkor, ha a halál, a betegség, a fizikai „lehetetlenségek”, „törvények” – minden – nem lenne más, mint egy bizonyos hamis emlék kikristályosodása... egy hamis Anyagé, egy bizonyos akváriumé? Egy megrögzött szokás?

69.2211 – Az akadály a „koncentrikus” rezgés, egyfajta egyközpontú rezgés. Azt értem ezen, hogy önmagunkhoz viszonyítva szemléljük a dolgokat ahelyett, hogy egy végtelen örökkévalóság részeként tekintenénk rájuk. Ez az akadály. Az egocentrikus (önközpontú) ostobaság!

62.121 és 64 – Ez egy különösen kifinomult működés, valószínűleg mert szokatlan: a legapróbb mozdulat, a legcsekélyebb mentális rezgés felkavar mindent... Például, abban a pillanatban, amint megjelenik a régi mód, ahogy viselkedünk a testünkkel (ezt „akarom”, azt „akarom” és

„akarom”...), minden leáll. Csak egyetlen szokványos mozdulatra, a szokványos működés egyetlen mozdulatára van szükség, amikor megszokásból belecsúszol – minden leáll. Ez nagyon kicsiny, nem látod meg ezeket a dolgokat könnyedén. Ez finom, finom, nagyon finom, és akkor várnod kell, amíg a régi mozgás beleegyezik abba, hogy leálljon. És amikor el tudod kapni „azt” újra, és benne tudsz tartózkodni egy néhány pillanatra, az csodálatos! Aztán megint visszacsúszol, és mindent előlről kell kezdeni.

62.2711– A dolgok elkezdenek egy másik törvénynek engedelmesskedni. Például, tudni percnyi pontossággal, hogy mit tegyek, mit mondjak, mi fog történni – ha a legkisebb figyelmet szentelem, vagy koncentrálok egyáltalán abból a célból, hogy tudjak – nem működik. Ha csak egyszerűen így maradok, egyfajta benső mozdulatlanóságban, az élet legparányibb részletei ismertek pontosan a megfelelő pillanatban: tudom, mit mondjak, mit válaszoljak egy levélre; a személy, akinek el kell jönnie, belép. Ez egyfajta automatikus dolog, amit teszel. A mentális világban először gondolkozol, mielőtt megteszed a dolgot: ott ez nem így van.

70.184 - Például, ha nem kellene, hogy kimondjak valamit, ahelyett, hogy végigmennék a gondolkodási folyamaton: „nem szabad azt mondanom”, egyszerűen képtelenné válok a beszédre! És minden fajta ilyen dolog. A működés közvetlen.

66.67 – Mindig visszatérünk ehhez: a létezés az egyetlen dolog, aminek ereje van.

Tapintó látás

Elképzelhetjük az életet olyan önkéntelennek, „önműködőnek” és harmonikusnak, mint amilyen az állati lét, s ez önmagában oly hihetetlen javulás lenne órákkal, orvosokkal és telefonokkal olymértékben túlterhelt fajunk számára, hogy ezt nehéz elképzelni. Azt még csak elképzelhetjük, hogy tudjuk minden pillanatban a megteendő helyes dolgot, a kimondandó helyes szót, és mindent, amit tudni lehet a világban, mint ahogy a madár „tudja”, hogy merre van ott a lagúna, 4000 mérföldnyire. De mi lenne akkor a tevékenységi eszközünk, azon kívül, hogy áramlunk a nagy ritmussal?... Megkülönböztet minket más fajoktól képességünk, hogy megváltoztassuk a világot, ami olyasvalami, amit egy állat képtelen megtenni, valószínűleg, mert tökéletesen ráhangolódott, és boldog mindennapi foglalatosságával. Boldogtalanságunk néha erősségünk. Kényelmetlen evolúciós kerülőutunk a mentális akváriumon keresztül – ahol el vagyunk vágva, és elválasztva mindentől, ahol ki kellett eszelnünk, és gépesítenünk mindent, hogy helyettesítsünk egy egyszerű hiányzó szervet, és közelebb hozzuk azt, amit kiinduláskor elűztünk – valószínűleg tervezett. Nemcsak azért, hogy minket egyénileg tudatossá tegyen, hanem hogy pontosan boldogtalanságunk révén kényszerítsen minket a „törvények” legyőzésére (nem legyőztük, csupán elkerültük őket, mert nem ismerjük belső működésüket, a „közvetlen kulcsot”, ahogy Anya mondaná), és hogy végül megragadjuk az igazi energiát, a fogantyút, ami megváltoztatja a biológiai sablont – ez olyasmi, amit egy állat nem tud megtenni – és a halált. Ugyanannak az energiának, ami kialakította a galaxisokat és a sejteket, minden bizonnyal hatalmában áll átváltoztatni ugyanazokat a sejteket egy teljesebb és kevésbé bomlékony szervezetté.

A tevékenység új „szerve” nagyon egyszerű, mint ahogy várható volt, nem új állkapcsok, se nem új agytekervények, hanem

a *létezés*. Egyfajta „létezés”, aminek semmi köze a metafizikához, viszont minden köze van a fiziológiához és a sejt tudatosságához. Itt megint csak megemlítünk néhány állapotot, annak a szervnek a kialakulásában:

64.1010 és 66.263 – Például felkapok egy oldalt, és olyan tisztán olvasom, mint annak előtte; aztán a régi szokás viszatér (vagy egyszerűen a gondolat vagy az emlék), hogy általában nagyítóra van szükségem az olvasáshoz... és többé nem látok! Aztán MEGFELEDKEZEM a látásról vagy nem látásról, és képes vagyok végezni a munkámat nagyon könnyedén, többé nem szentelek semmi figyelmet annak, hogy látok vagy nem látok!... És ez ugyanígy van mindennel.

Még egyszer megcsap minket az a fajta „emlékezet”, ami megvakít, megbetegít vagy amitől meghalsz; aztán az emlékezet eltűnik, és a dolog is eltűnik! Többé nem léteznek: tisztán látsz, nincs többé rákod, és egyáltalán nem halsz meg. A következő egy olyan faj lesz, amelyik elveszíti még a halál emlékét is. És Anya hozzáteszi:

...Ez zavarosnak tűnik. Függenie kell egy másik törvénytől, amit én jelenleg nem ismerek, és ami uralja a fizikait.

66.93 és 3011 – Az emberek belső valóságának érzékelése végtelenül pontosabb, mint korábban. Amikor ránézek egy fényképre például, többé már nem valamin „keresztül” látok; majdnem kizárólag azt látom, AMI a személy. A „keresztül” elhanyagolható és néha nem létező: azt látom, hogy a fénykép hirtelen élővé válik, háromdimenzióssá úgy, hogy a személy arca kiemelkedik! Ez tényleg nagyon különös – mintha megtanítottak volna más módon látni.

Más szavakkal: a látáshoz nincs többé szükség szemekre és retinákra, sem bármilyen valamin „keresztül” látásra, mintha az evolúció az adott környezetre alkalmazva előállított volna egymást követő látószerveket és látástípusokat, aztán az akvárium darabokra törik, és eléred a „teljes” környezetet, a „teljes” szervvel.

65.26 – Ez a látás eléggé furcsa. Mindig úgy tűnik, hogy egy fátyol lóg köztem és a dolgok között [meg fogjuk beszélni ezt a „fátylat”, ez valószínűleg a minket a másik állapottól elválasztó, sejt eredetű válaszfal], és akkor, hirtelen, minden látható ok nélkül, egy bizonyos dolog tisztává, pontossá, élessé válik – egy perccel később ez elmúlik. Néha ez egy fénylő szó egy lapon, néha egy tárgy. És a látás minősége is különböző: olyan, mintha a fény a tárgy belsejében lenne, nem rajta – nem egy visszavert fény, nem úgy fényes, mint például egy gyertya; ahelyett, hogy kivetített fény lenne, saját fénye van, ami nem sugárzik. Ez egyre gyakrabban és gyakrabban történik, de a legkisebb logikai értelem nélkül – vagy inkább, nem értem a logikáját. De a látás rendkívül pontos! És annak teljes tudásával jár, hogy mit látok, amikor látom. Ma reggel például láttam ezt a megvilágítatlan fürdőszobában, egy üveg a szekrénykében oly fényessé vált, olyan... belső élettél! „Nos” gondoltam, „hogya is van ez...” – a következő percben elmúlt. Nyilvánvalóan ez egy felkészítés a belső fény, és nem a kivetített fény általi látásra. És ez nagyon... ó, meleg, élő, heves és oly pontos! Mindent látok egy időben: nemcsak a színt és a formát, hanem a rezgés jellegét egy folyadékban – rendkívüli!

Mi ez a „belső fény” az Anyagban, egy folyadékban? Az igazi Anyag?... Amilyen az valójában, torzító látás nélkül, minden „keresztül” nélkül?

70.31 és 72.81 – A tudást meglepő módon helyettesíti valami, aminek semmi köze a gondolathoz, és kevesebb és kevesebb a látáshoz, valami magasabb rendű, ami az érzékelés új fajtája: egyszerűen tudsz. Messze a gondolat és a tudás felett áll, egyfajta érzékelés: nincs több megkülönböztetés a szervek között. És ez egy érzékelés, igen, teljes: egyidejű látvány, hang és tudás. Egy újfajta érzékelés. És valóban tudsz. Helyettesíti a tudást. Egy annyival igazabb érzékelés, de olyan új, hogy nem tudom, hogyan fejezzem ki.

62.610 – Amikor ránézek az emberekre, nem úgy látom őket, ahogy ők látják magukat: látom a bennük lévő és rajtuk áthaladó összes erő rezgését. Ez az, ahogy látom! A fizikai látásom nem romlik, hanem jellegében változik, mert a normális fizikai látás fizikai részletei hamisak számomra! De ez nem akadályoz meg engem a fizikai módon való látásban. Például, ha megpróbálok cérnát fűzni egy tübe úgy, hogy ránézek, ez szó szerint lehetetlen, de ha be kell fűzzek egy cérnát, maga befűződik. Nem kell semmit tennem vele: tartom a cérnát, tartom a tűt, ennyi. Úgy gondolom, hogy ha ez az állapot tökéletesedik, lehetségessé válik mindent MÁS MÓDON tenni, és az a mód nem függ a külső érzékeléstől; és természetesen az egy szupramentális kifejezés kezdete lenne, mert ez egyfajta belső tudás, ami CSINÁLJA a dolgokat.

Lehet, hogy ugyanaz a belső tudás, ami „csinálja” az egész világot és az összes fajt: egy belső tudás, minden sejt és atom magjában? A hélium atom tökéletesen „tud” két elektronjáról. Megkérdeztem Anyától:

(Kérdés:) De nem így lát egy „médiüm”?

Egyáltalán nem! Semmi köze azokhoz a látomásokhoz, amelyek régebben voltak nekem. Ez nem „látomás”! Még azt sem mondhatom, hogy van egy kép: ez egy tudás. Még azt sem mondhatom, hogy ez egy „tudás”: ez valami, ami egyszerre MINDEN, ami tartalmazza saját igazságát.

63.318 – A „valós” érzete egyre jobban és jobban elmosódik. Ez valami, ami egyre messzebb és messzebb távolodik egy valótlan múltba; és az a fajta száraz, élettelen „valóst” [emberi érzékelésünk az Anyagról] valami nagyon egyszerű, nagyon teljes helyettesíti, abban az értelemben, hogy minden érzékelés részt vesz ugyanabban az időben, és mindezzel nagyon BENSŐSÉGES. Korábban minden dolog különálló, megosztott, másokhoz nem kapcsolódó, és nagyon felületes volt, mint a tű hegye. Többé már nem így érzem. Főként egy bensőséges érzést nyújt, hogy úgy mondom, nincs többé távolság, nincs különbség, nincs „valami, ami lát”, és „valami, amit látnak”, és mégis tartalmazza a látvány, hang, tapintás, ízlelés és szaglás, az összes érzékelés megfelelőjét... A tökéletes működést csupán akadályozza az összes régi szokás. Ha képesek lennénk elengedni, és nem akarnánk „jól látni”, „jól hallani”, a másik, a sokkal IGAZABB érzékelés állandóvá válna... És ez mindig ugyanazon konfliktusok nélküli, megrázkódtatások nélküli, komplikációk nélküli valami benyomását adja, mintha többé nem lenne lehetséges bármibe is beleütközni... Elég érdekes.

72.121 – Amikor jön, nem gondolatokként jön, egyáltalán nem, olyan mintha FÜRDENÉK BENNE, és aztán... Nem tudom, ez nem valami, amit „látok” – valami rajtam kívüli, amit látok – ez... az VAGYOK, hirtelen. Nincs többé én-te,

nincs többé... Nem találok szavakat, hogy leírjam azokat a tapasztalatokat. Például, teljes emlékezet kiesésem van, de érzem, hogy ez szándékos, a dolgok látása sokkal kevésbé spontán és őszinte lenne, ha képes lennék emlékezni. Ily módon, mindig olyan, mint egy új, hirtelen kinyilatkoztatás, és mindig más- és másképpen. Ennyi: a dologgá VÁLSZ – azzá válsz. Nem „látod”, ez nem valami, amit látsz, értesz, vagy tudsz, hanem valami..., ami vagy.

66.145 – Ami itt történik [retinai Anyag-látásunkban, amit hívhatnánk „hamis Anyagnak”], amit leírunk annyira durva, annyira a finomság híján van, elnagyolt, mint egy gyatrán kifaragott szobor; durva, nyers, túlhangsúlyozott és torzult, az égő elválasztottság érzése miatt. Míg OTT, nem tudom, hogy magyarázzam, ott minden EGY, ott csak egyetlen dolog van, ami felveszi az összes formát, de nem egy központtal az érzésre, egy másikkal a látásra, és egy megint másikkal a megértésre, ez nem olyan: az egy EGYETLEN, rendkívül hajlékony szubsztancia, ami alkalmazkodik minden mozgáshoz, és mindenhez, ami történik, elválasztottság nélkül. Ezután órákig olyan állapotban maradtam, ahol ebben a világban vagyok [a miénk], és mégsem vagyok. Mert... nem úgy érzek, ahogy a világ többi része érez. Ez egy nagyon furcsa dolog.

Hisz ez pontosan a fizikai kontinuum látványa!

68.86 – Látok most... Olyan, mint egy egység, ami számtalan – legalább billió – csillogó pontból áll. EGYETLEN tudatosság, ami számtalan önmagára tudatos csillogó pontból áll. És ez nem a pontok összessége. Egyáltalán nem összeség: ez egy, de egy megszámlálhatatlan egység. Attól hogy

szavakkal próbálom kifejezni, olyan ostobának hangzik!

64.268 – Minden ÉLŐ tudatossággá válik, minden dolog kisugározza saját tudatosságát, és annak következtében léteznek. Például, egy másodperccel mielőtt az óra ütne, vagy valaki belépne a szobámba, vagy egyáltalán megmoccanna, én már tudom a tudatosságban... És ezek nem mentális dolgok, mechanikusak, és mégis a tudatosság jelenségei: ÉLŐ dolgok, és ELMONDJÁK neked, hol vannak, hol helyezkednek el. Kicsi, mikroszkopikus jelenségek egész világa, ami az élet egy új módját alkotja, és a tudatosság termékének tűnik, átlépve azt, amit „tudásnak” hívunk. Például, néha-néha hallom, hogy az emberek egyik vagy másik dologról beszélnek, és azt mondják „így lesz, és úgy lesz”; ez azonnal beindítja bennem a dolog egyfajta tapintó látását (hogyan is mondjam?...). Olyan, mint a látás és a tapintás, és egyikük sem, és mindkettő együtt: a dolog, amint VAN, ez AZ. Bármiféle mentális tényezőtől mentes tudatosság. És oly tiszta! És oly aprólékosan pontos, mint egy közvetlen kapcsolat a dologgal – amint van. Az élet egy másik módja.

63.411 – Olyan, mintha mindent először látnánk, és egy teljesen másik szögből – teljesen mindent: az emberek tulajdonságait, a körülményeket, még a Föld és a csillagok mozgását is, minden teljesen új, és... váratlan, abban az értelemben, hogy az egész emberi, mentális szemléletmód elvész. Tehát a dolgok kezdenek rendbe jönni!

(Kérdés:) Egy „másik világ” látványa?

A dolgok eme új látása nem azt jelenti, hogy elhagyjuk az Anyagot, hogy egy másik perspektívából lássuk a világot, (az elég általános, természetesen az összes bölcs és médium

azt tette; abban nincs semmi új vagy csodálatos), semmi olyasmi: itt az ANYAG néz magára teljesen új módon, ez az, ami vicces! Az Anyag lát mindent teljesen eltérő módon.

A nagy test

Érthetjük az új szerv látásmódját, még tapintó jellegét is, s az így létrejövő közvetlen tudást, de nem tudjuk elhessegetni a gondolatot, hogy csupán egy némileg excentrikus hölgyről van szó egy karosszékben, aki „távolból” érzékel vagy lát, egyfajta bizarr televízió keresztül, még hozzá tapintó módon. Ez azért lehet, mert nem értettük meg teljesen a jelenség természetét. Nincs „távolság”: a hölgy ténylegesen ex-centrikus! Egy elektromágneses hullám nem kötődik konkrét helyhez, nem helyezkedik el egy bizonyos karosszékben – nem inkább (vagy nem kevésbé), mint amennyire testünk atomjai különböznek a szomszédos atomoktól – kivéve, ha ezen az időleges, elkülönítő kétszemlencsés káprázaton keresztül érzékelünk, amiben élünk. Hogy konkrétabbak legyünk, azt mondhatnánk, hogy egy előnyben részesített vagy gyakorlati központ hajlamos *bevonzani* egy összetett tapasztalatot vagy összetett létezést egy bizonyos karosszékhez Pondicherryben. A központ nem oldódott fel, mivel megmarad egy tökéletesen fizikai testben, elvégezve napi házimunkáit, kuncogva és mesélgetve tapasztalatait, de lehet időlegesen bárhol, a szükséglettől függően – ott lehet ténylegesen, nemcsak gondolatban, vagy látomásban, vagy valami fajta „tele” révén – fiziológiailag vagy atomilag lehet ott (és sok más módon). Így elkezdhetjük megérteni, hogyan fog a szupramentális lény, vagy a következő faj működni. A szupramentális lény elsődlegesen tevékeny lény, felsőbbrendűen és közvetlenül tevékeny,

mondhatnánk fertőző. Nem egy szuper előadás, amit a karosszé-künkéből élvezünk (tekintetbe véve a mai helyzetet, az „előadás” bármi, csak nem élvezetes; még fájdalmas is), azonnali, közvetlen átalakító tett: amit elérünk a saját testünkben, azt azonos módon elérjük mindenki más testében, mivel *vagyunk* ez a test, az a test, és számtalan test (és nemcsak testek).

A legjobb, amit tehetünk, hogy követjük a jelenség útját, egyelőre Anya testében. Valójában a magyarázatok később jönnek, pillanatnyilag ez bizarr.

Először az alábbi felkiáltás:

**63.107 – Közvetlen hatalomra lenne szükség, hogy mind-
ezt megváltoztassuk! Közvetlenül érezhető hatalomra, azaz
sejtéről-sejtre: azonos minőségű rezgések.**

A válasz brutálisnak bizonyult: agyvérzés valaki „más” testében.

**63.64 – Tudatos vagyok a testemre, de nem erre gondolok
(*Anya megérinti a testét*): tudatos vagyok A testre – lehet az
bárki teste! Tudatos vagyok azon rendellenességek rezgés-
seire, amelyek leggyakrabban rendellenességek sugallata
formájában jönnek be: például egy sugallat agyvérzésre.
A testtudatosság visszautasítja ezt. Elkezdődik egy csata
(mindez mélyen a sejtekben, az anyagi tudatosságban) akö-
zött, amit úgy hívhatunk „akarat az agyvérzésre”, és a test
sejtjeinek reakciója között. És ez teljesen olyan, mint egy
szabályos csata, egy valódi harc. De hirtelen nagyon erős
eltökéltség lesz úrrá a testen, és kiad egy parancsot, és a ha-
tás azonnal érezhetővé válik: minden fokozatosan visszatér
a normálishoz. Mindez az anyagi tudatosságban történik.
A testemnek megvan minden fizikai érzete, kivéve magát
az agyvérzést, érted; de megvannak az érzetei, vagyis hogy**

mondjam, az összes érzékszervi benyomás. Rendben. Ha egyszer vége a csatának ránézek minderre, és látom a testem (amit eléggé megrázott, hidd el), és azt mondom magamnak: „Mi a fene értelme van ennek az egésznek?...” Néhány nappal később levelet kapok valakitől, és a levélben ott a teljes történet, a roham, az agyvérzés, és hogy a lényen hirtelen egyfajta ellenállhatatlan erejű eltökéltség lesz úrrá, és hallja a szavakat: pontosan az ITT kiejtett szavakat! A végén pedig meggyógyul, megmenekül. Visszaemlékeztem a saját történetemre. S így elkezdtem rájönni, hogy a testem ott van mindenhol! Látod, ez nem csak ezeknek a sejteknek az ügye. Ezek a sejtek, kitudja hány emberben, talán százakban vagy ezrekben... Ez A test! Olyan nehéz az emberekkel megértetni ezt. Ez A test – ez a bizonyos test nem inkább az enyém, mint más testek. S így ezen a testen folyamatosan úrrá lesznek olyan dolgok, mint amiről az előbb beszéltem, folyamatosan, rávetik magukat folyamatosan, innen, onnan, mindenoldalról.

71.242 – Ez excentrikus, teljesen excentrikus...

68.207 – Például, napjában nem tudom hányszor, a következő történik: hirtelen egy rendellenességre, kényelmetlenségre vagy fájdalomra leszek figyelmes, valahol – a test valamelyik, de nem egy idezárt részében (*és Anya testére mutat*), mint egy hatalmas test egy bizonyos helyén. Pillanatokkal később megtudom, hogy egy bizonyos személy ilyen és ilyen fájdalomtól szenvedett..., amit annak a hatalmas testnek részeként éreztem!

70.281 – Eléggé furcsa éjszakám volt... A test, a testtudatosság egy haldokló test tudatossága volt, és ugyanabban

az időben, teljes mértékben tudta, hogy nem haldoklik! De egy haldokló test tudatossága volt, az összes gyötrellemmel, szenvedéssel, mindennel, de annak tudatában, hogy ő [Anya teste] ténylegesen nem haldoklott. Ez hosszú ideig tartott, egész éjszaka. Később megtudtam, hogy X aznap korán reggel meghalt. Így hát megértettem...

Szintén így értette meg Anya fokozatosan a halál mechanizmusát, és a kulcsot. Mert ha az Anyagot akarjuk átalakítani, a halál bizonyosan az első dolog, amit át kell alakítanunk. Az a bizonyos kulcs a kulcs minden máshoz. Lehet, hogy még az üvegakvárium kulcsa is.

A kísérlet folytatódik:

61.187 – Elárasztanak a kívülről jövő dolgok! Micsoda keverék! Minden oldalról, minden embertől, és nem csak innen: messziről, a Föld távoli részeiről, néha időben is távolról – időben távolról, a múltból, jönnek dolgok a múltból, hogy elrendeződjenek, hogy a megfelelő helyükre kerüljenek. Ez egy folyamatos munka... Mintha örökösen ágnak esnének egy új betegséggel, és gyógymódot kellene találnunk rá.

68.2610 – Számtalan tapasztalat ér, napjában több tucat, mutatva, hogy az egység, a más testekkel azonosulás felelős ezen vagy azon ember nyomorúságának átérzéséért... Ez TÉNY. És nem olyan, mintha egy másik testtől jönne, hanem a sajátodtól. Ezen azt értem, hogy most nehéz megkülönböztetni. Így ez a test nem a személyes nyomorúsága miatt jajgat: MINDEN az ő nyomorúsága!

63.289 – A szenvedés, az általános szenvedés olyasmi, ami majdnem elviselhetetlenné válik, mint egyfajta heves kín –

ami bizonyára szükséges a kivezető út megtalálásához. Kivezető út: ezalatt egy gyógmód, egy változási mód, nem egy menekülés értendő. Nem szeretem a menekülést. Ez volt a fő kifogásom a buddhistákkal szemben: minden, amit tanítanak arra irányul, hogy menekülési lehetőséget nyújtsanak – igazából nem tetszik. De megváltoztatni, az igen!

Megváltoztatni az Anyag halálos működését.

Az azonosulás vagy egység megtapasztalása nem korlátozódik az élőlényekre. Kiterjed a mindennapi élet körülményeire és „önkéntelen” eseményeire – ténylegesen mindenre kiterjed.

66.169 – Megjelent a tevékenység egy új fajtája. Folyamatában vagyunk... Azon kapom magam, hogy egy tevékenység folyamatába kerültem, hogy pontos legyenek; beszélek emberekhez, akiket gyakran nem ismerek, és leírok számukra egy jelenetet: ha megtesznek egy bizonyos dolgot, ez és ez fog bekövetkezni. Ezek olyanok, mint egy regényből vagy moziból vett jelenetek. Aztán ugyanaznap vagy a következő nap valaki azt mondja nekem: „kaptam egy üzenetet tőled, és azt mondtad nekem, hogy írjak ennek a személynek, és mondjam meg neki ezt és ezt!” És ezt nem mentálisan teszem, egyáltalán nem: én MEGÉLEM – megélek egy jelenetet, vagy elmesélek egy jelenetet valakinek, és ezt veszi valaki más (és én nem gondolok arra a személyre!). Ez végbemegy itt, Franciaországban, Amerikában, mindenhol. Kezd viccessé válni... Valaki írja, „ezt és ezt mondtad nekem”, és ez egy a „jeleneteimből”! Az egyik jelenet, amit megéltem – nem megéltem: megéltem és teremtettem, mindkettő. Nem tudom, hogyan magyarázzam. Olyan, mint a formázódó agyag. Néhány történet bizonyos országot vagy kormányt érint; azokban az esetekben nem ismerem a kimenetelt –

talán egy kis idő múltán meglátjuk. És abban a fajta tevékenységben mindenféle tudással rendelkezem, amivel nem rendelkezem! Néha még orvosi vagy műszaki tudás is, amivel egyáltalán nem rendelkezem! És én tudom azokat a dolgokat, látod, mert így szólok: „Így kell tenned, vagy úgy kell tenned!”. Ez elég vicces.

64.151 – Mindez FÉNYES NAPPAL zajlik, nem amikor alszom. Ez a bizonyos történet [egy a sok közül], pont akkor történt, amikor éppen befejeztem a fürdést! Hirtelen valami eljön hozzám, felkap engem, és belépek egy életbe, élek benne, amíg valami el nem éretik – egy tett –, és ha egyszer a tett megtörtént, minden eltűnik, nem hagy nyomott.

71.177 és 217 – Például ez a történet Amerikáról és Kínáról [Kissinger titkos kínai látogatása], és minden féle ilyen dolog, ily módon jött hozzám... Nagyon különös. Egyfajta egyetemlegessé válás. Hogy is tudnám elmagyarázni... Olyan, mintha a körülményekké, az emberekké, a szavakká, a... VÁLNÉK. A test egyre tudatosabb és tudatosabb, de egyáltalán nem mentális módon, hanem... élő tapasztalatok révén. Nem tudom hogyan magyarázzam el.

66.1911 – Ezek nem kimondott szavak, nem gondolatok, mégis valami tökéletesen konkrét, ami mintha egy képernyőn jelenne meg. És a képernyő tudatosságom BELSEJÉBEN van: nem kívül, belül. És a dolgok így jönnek. Hogyha felületes tudatosságban lennék, megkérdezném magamtól „miért gondolok erre?”. De ténylegesen nem „gondolko-dom”, ez nem egy gondolat, ez... ez a szerveződő élet (*Anyá formázó kézmozdulatot tesz*). Nagyon érdekes. A legapróbb-

tól a legnagyobb dolgokig terjed: ciklonok, földrengések, forradalmak, az apró kicsi dolgokig, az élet apró körülményeiig, egy adomány vagy egy ajándék, amit valaki küldött nekem, apró kicsi dolgok, látszólag nem fontosak: minden egyforma értéket képvisel! Nincs „nagy” és „kicsi”, vagy „fontos” és „jelentéktelen”. És ez egész idő alatt így megy. Furcsa. Majdnem olyan, mint... egy még meg nem történt esemény emléke.

71.1711 és 70.58 – Olyan, mintha a tudatosság többé nem lenne ugyanabban a helyzetben a dolgokkal kapcsolatban, így azok teljesen különbözőnek tűnnek. A hétköznapi emberi tudatosság, még a legtágabb is, mindig központi helyet foglal el, és a dolgok e központ viszonylatában léteznek: az emberi tudatosságban te egy pontban vagy, és minden e tudatosságpont viszonylatában létezik. De most a pont többé nincs ott. Így a dolgok önmagukban léteznek. Látod, a tudatosságom a dolgokon BELÜL van; nem valami, ami „befogad”. Majdnem az a benyomásom, hogy a bensődben mozgom, mintha belülről cselekednék. Nem érzékelem a testem határait többé... Hogy is mondhatnám?... Tényleg, majdnem olyan, mintha folyékonyvá váltam volna. Nem egy önmagát kiterjesztő személy, aki másokat magába fogad: ez egy erő, egy tudatosság, ami KITERJED a dolgokra. Nem érzékelek semmi korlátot: valami kiterjedtség érzésem van, még fizikailag is.

Szupramentális fertőzés

Így elkezdjük vizualizálni a szupramentális tevékenység kulcsát. Vagy inkább fertőzést kellene mondanunk, mint tevékenységet? Ténylegesen egy erő „sejtről-sejtre”.

63.207 – Van egyfajta bizonyosságom [mondta Anya a sejteken végzett, végtelenül aprólékos munkája kezdetén, amikor egy átjárót keresett a sejtkorláton keresztül], hogy ha egyszer ez a mikroszkopikus munka véget ér, majdnem megsemmisítő eredményei lesznek. Mert az erő az elmén keresztül érvényre jutó bármilyen hatása hamarosan feloldódik, legyengül, alkalmazkodik, átalakul, és mi éri el az alacsonyabb szinteket? Míg ellenben, amikor az Anyag révén tud hatni, hatása természetesen elsöprő lesz.

63.107 – Csak amikor a „helyi” [sejt] átalakulás effajta aprólékos munkája befejeződött, az erő használatának teljesen tudatos és tökéletes ismeretével, bármilyen ellenszegülés nélkül, csak akkor lesz... olyan, mint egy kémiai kísérlet, amit megtanultál jól elvégezni, és szándékosan szerint bármikor meg tudod ismételni, amikor csak szükséges.

61.112 és 254 – *(Kérdés:) Hogyan tud hatással lenni a testeden végzett munka, a rajtad kívüli fizikai Anyagra?*

Mindig ugyanúgy, mert a rezgés terjed. Ez fertőzés kérdése. A spirituális rezgések fertőzőek. Ez elég nyilvánvaló. A mentális rezgések fertőzőek. A vitális rezgések szintén fertőzőek (ez nem mindig kellemes, de nyilvánvaló: az egyik ember dühe például nagyon könnyedén áterjed másokra).

Ugyanígy a sejtrezgések minőségének is fertőzőnek kell lennie. Például minden alkalommal, amikor képes voltam legyőzni valamit (ezen azt értem, megtalálni az igazi megoldást arra, amit „betegségnek” vagy rossz működésnek neveznek – az igazi megoldást, azaz a rezgést, ami eltávolítja a rendellenességet, és eligazítja a dolgokat), mindig nagyon könnyűnek találtam, hogy meggyógyítsam azokat, akiknek ugyanaz a bajuk volt, kiküldve azt a rezgést. Ez így működik, mert az egész Anyag EGY. Minden egy, tudod, ez az, amit állandóan elfelejtünk! Folyamatosan az elválasztottság érzésével élünk –, de ez teljesen hamis! Mert arra hagyatkozunk, amit a szemünk lát –, ez valóban hamis. Olyan mintha egy hamis képet mázolnánk valamire, tudod, de nem igaz. Még az Anyag legmateriálisabb formája számára is, még egy kőben is, abban a pillanatban, hogy megváltoztatod a tudatosságodat, az egész elválasztottságérzés, a teljes megosztottság tökéletesen eltűnik. Csak különböző... (hogy is mondjam?), koncentrációs (sűrítési, figyelem összpontosítási – *a ford.*) módok vagy rezgésmódok vannak UGYANABBAN A DOLOGBAN.

64.73 – X egy heves érzelmi állapotban volt, és mikor pillantásunk összetalálkozott, a belőle kiáramló érzelem belémlépett, oly erővel, hogy majdnem könnyekben törtem ki, akár hiszed, akár nem, és a világgal való azonosulás mindig itt, az alhasban megy végbe... Azonnal megállítottam X rezgéseit (néhány percet vett igénybe), és minden visszatért a normális kerékvágásba. És megértettem, hogy ez a fajta fertőzés azért van életben tartva, hogy reagálhass – és ez nem túlságosan kellemes a test számára. Amikor rendet rakok itt (*hasára rámutat*), az ott is rendet tesz.

63.1112 – Amikor a tapasztalat [a másik állapoté] jön, eléggé kiterjedt: „az” áramlik a vérben, rebben az idegekben, rezeg a sejtekben és mindenhol; és nemcsak e test sejtjeiben: érzem, hogy sok test vére, sejtjei, idegei résztvesznek. Természetesen a személy központi tudatossága nincs mindig ennek tudatában, a személy nincs tudatában (egy rendkívüli érzékletet tapasztal meg, de nem tudja, mi az), míg ellenben a sejtek tudják, mi az, de nem tudják kifejezni. Látod, vannak a tudatosságnak FOKOZATAI, és ez (*Anyá teste*) csupán egy tudatosabb tudatosság-központnak tűnik, ez minden, de egyébként...

És a tapasztalat egyre precízebbé és precízebbé, egyetemlegebbé válik.

68.186 – Vicces, ahogy követek egy bizonyos mozgást, felemelkedem [a „hullámvázba”]. Ez bármikor megtörténik. Miközben eszem, ebéd közben jön valami, és én követem a mozgást kanalammal a levegőben, és akkor rájövök, hogy mindenki vár!

(Kérdés:) Igen, hónapok óta észrevettem: egyfajta eltávolodás.

Egyáltalán nem! BELÜL vagyok, sokkal inkább, mint eleddig. Nem itt „belül” (*Anyá a testére mutat*): mindenben belül. Mindig, amikor így elszállok, mindig olyan, mintha... rezgéseket formáznék. Később tudomásomra jut, hogy valaki vel történt valami: valami elromlott, tehát dolgozom, hogy kiegyengessem, visszahozzam a fényt, a megfelelő rezgést.

64.269 – A test sejtjeiről beszélek itt, de ugyanez vonatkozik a külső eseményekre, sőt a világeseményekre is. Még földrengések, vulkánkitörések, stb. esetén is feltűnő. Úgy tűnik, hogy az egész Föld olyan, mint a test.

62.237 – Ez egyre inkább egy általános joga – az egész Föld. Ez folyik éjjel és nappal, amikor sétálok, amikor beszélek, és amikor eszem: mint tésztát gyúrni, és formába tenni.

Végül a tapasztalat tökéletesen világossá vált, és egy nap Anya felkiált:

61.2312 – Érzékeltém az erőt, az erőt, ami a legfelsőbb szeretettől jön [a másik állapot], fantasztikus! Megértette velem, hogy azért kerülök bele ebbe az állapotba, hogy elnyerjem az erőt, ami az összes anyagi dologgal való azonosulásból származik... Gyakorlati nézőpontból tekintettem arra az erőre, megszervezni az Anyagot, de nem véletlenségből vagy görcsösen, mint a médiumok esetében, hanem MEGSZERVEZNI AZ ANYAGOT. És akkor érthetővé válik: nos, „azzal” meg van az erőnk, hogy mindent a helyére tegyünk!... Feltéve, hogy elegendően egyetemleges vagy. Fantasztikus! Megvan az ereje, hogy megváltoztasson mindent a legfelsőbb szeretettel! Egyszerűen „az” VAGY, „annak” egyetlen rezgése. Hogy úgy mondjam, te VAGY „az”, és ennél fogva te TESZED „azt”. Nos, ez a kulcs!

58.262 – Egy közvetlen kulcs, ami használatához nincs szükség bonyolult tudományra.

Mondhatnánk, hogy az egész mentális, sőt állati királyság, a „közvetett” királyság, a mechanizmusok királysága: az erdei cic-kánytól – aki a fogát használja, hogy elrágjon egy indát a fizikusainkig, akik atommagokat hasítanak ciklotronjaikban. Szám-talan és növekvően bonyolult mechanizmus, a rezgő csillószőröktől a szárnyakig, uszonyokig, a sugárhajtású hajtóművekig és telexe-kig. Óriási találékonyosság! Egy kicsit olyan, mintha az evolúció, azaz egy bizonyos energia (és az energia együtt jár a tudatosság-gal, akár az egyetlen elektronját megkaparintó hidrogén atommag „tudatosságáról” van szó, vagy valami másról) felvett egyre meg-felelőbb és találékonyabb mechanizmusokat vagy szerveket, hogy végül elérje azt az evolúciós fordulópontot, amikor a mechaniz-mus tudatossá válik motorjára. Abba hagyja, hogy számtalan teste ossza fel magát, hogy újra eggyé váljék összességével, Anyagának galaxisoktól atomokig tartó teljességével, és elkezd közvetlenül működni szubsztanciáján, atommagjain, sejtein és az egész egye-temleges Anyagon. Az ásványi, növényi és állati királyság után, jön egy jövőbeli, „közvetlen” királyság: az Anyag újraszervezése, az Anyag saját hatalma révén, és a minden atomban és sejtben benne rejlő tudatosság révén. De el kell érjünk *azt* a pontot, atomi és sejt szinten, ahelyett, hogy nirvánai és mennyei magasságok-ba szárnyalnánk; át kell törnünk a korlátot, ami elválaszt minket a jövőbeli „totális” környezettől, következő globális fajunktól, úgy, mint ahogy egy nap az ásványi forma keresztültört mozdulatlansá-ga korlátaín. Az evolúció eleje találkozik a végével: az erő megint megtalálja hatalmát és a tudatlanság eltemetett tudatosságát.

„Az üdvözülés fizikai” – mondta Anya

68.1112 – A test egy nagyon, nagyon egyszerű dolog, na-gyon gyermeki, és olyan magától értetődő módon szerzi meg ezt a tapasztalatot. Tudod, nem kell semmit se „keres-nie”: OTT van. És csodálkozik, hogy az ember a kezdetek-

től fogva miért nem tudta ezt soha: „Nos, de miért hajszolt az ember mindenféle dolgot – vallásokat, isteneket és azt az összes dolgot?” Míg ez olyan egyszerű! Olyan egyszerű! Annyira nyilvánvaló a test számára.

64.3010 – Az összes mentális építmény, amiből az ember megpróbálta fenntartani és megvalósítani magát a Földön, jön hozzám minden oldalról: a gondolkozás összes nagy iskolája, a nagy eszmék, a nagy felismerések, a nagy... és aztán a skálán lejjebb, a vallások; ó milyen gyermetegnek látszik mindegyik! És egyfajta bizonyosság az Anyag mélyében, hogy a megoldás OTT van. Ó, micsoda zaj, ó milyen hiábavalóan próbálkoztál! Menj le magadba eléggé mélyen belülré, maradj ott csöndben, és „az” lesz. Azonban megérteni nem, csak LENNI tudod azt.

61.182 – *(Kérdés:) De szükséges belülré menni? Miért nem felülről hatunk az Anyagra?*

Felülről hatni? Felülről hatottam több mint harminc éven át! Az semmit sem változtat meg! Az nem alakít át. Az átalakítás átalakítást jelent. Ahhoz, hogy átalakíts, le kell szálljál a testbe, és az borzasztó... Másképpen sohasem fog semmi megváltozni, megmarad ugyanannak. Látod, meglehetősen egyszerű egy szuperman szerepében tetszelegni! De ő éteri marad, nem a valódi dolog, nem a földi evolúció következő állomása.

62.245 – Ez a két beállítottság, a spirituális beállítottság és a materialista beállítottság – melyek mindegyike egyedinek és kizárólagosnak tekinti önmagát, és ily módon az igazság nevében tagadja a másik érvényességét – alkalmatlan, és nemcsak azért, mert nem ismerik el egymást, hanem azért,

mert mindkettő elismerése és integrálása NEM ELEGEN-DŐ a probléma megoldására. Van valami más – egy harmadik beállítottság, amelyik nem e kettőből származtatott, hanem amit meg kell találni, ami valószínűleg ki fogja nyitni a totális tudásba vezető ajtókat. Azt a „valamit” keressük – lehet, hogy nem csupán keressük, hanem LÉTRE IS HOZZUK.

Egy új *fiziológiai* beállítottság az Anyagban. Többé nem filozófiai beállítottság, az ő úgynevezett materializmusával és spiritualizmusával, melyek nem mások, mint az Anyag ugyanazon hamis látásmódjának két oldala, hanem a test egy beállítottsága – ugyanabban a testben –, ami meg fogja változtatni a régi „viszonyítási keret” összes törvényét.

Az élet egy új fajta módja az Anyagban, ami újra fogja szervezni az Anyagot saját hatalma révén, és véglegesen meg fogja változtatni a halált – mert a halál csupán fonákja volt ennek az életnek, mint ahogy az akvárium másik oldala nem a hal veszte, hanem egy új életforma kezdete az Anyagban.

És jövőbe tekintésünkkel elkezdjük megérteni a szupramentális lény cselekvési eszközeit, vagyis, hogy hogyan kezeli az Anyagot.

58.192 és 32 – Bármikor, amikor valami változásra van szükség, az nem mesterséges és külső eszközök révén válsul meg, hanem egy belső művelet révén, A TUDATOSSÁG EGY MŰVELETE RÉVÉN, ami közli az alakot és a megjelenést a szubsztanciának. Az élet megteremtí saját formáit... Ami abszurd itt, az az összes mesterséges eszköz, amit használnod kell: bármilyen bolond több hatalomhoz jut, hogyha a megfelelő készülékek megszerzésére több erőforrás áll rendelkezésére. A szupramentális világban ellenkezőleg történik: minél tudatosabb vagy, és minél jobban ráhangolódsz

a dolgok igazságára, annál több hatalmad van a szubsztancia fölött. A hatalom, igazi hatalom. Ha ruhát akarsz, megvan az igazi hatalmad, hogy megteremtsd. Ha nincs meg a hatalmad, nos, akkor mezítelen maradsz. Nincs semmiféle készülék, amivel helyettesíthetnéd a hatalom hiányát. Itt, ebben a világban, a hatalom millióból egyszer sem valami igaz tükröződése. Minden hihetetlenül ostoba!

Ó, mily igaz!

A szupramentális tudatosság közli a formát az Anyaggal; formázza az Anyagot, a megfelelő rezgés kiküldésével, ugyanúgy, ahogy ma gondolatokat mintázunk szavak révén.

De hogyan *jutunk* el oda? Mi az eljárás?